

Je to, tuším, stejně jako to bylo loni na jaře. ☐

Zatímco koronáčový opatření se v tu dobu uvolňovala, naše protihárací opatření vyžadovala utažení šroubů. A teď to vyjde asi stejně. ☐☐. Tali začala hárat spořádaně - tedy srovnala si termity. Zatímco v podzimním hárání se trochu předběhla o cca 3 neděle, tak teď se o to stejný opozdila a srovnala to přesně na den, na který by měla hárat podle původního harmonogramu.

Je to ale v našem provizoriu trochu složitější, než to bylo loni :-). Už jen proto, že v Prahé je lino, dlažba, kde hárání zpravidla detekujete od prvního momentu. Tady jsou bohužel i koberce, taáákže není úplná jistota, zda opravdu začala hárat v pátek 16. a ne už třeba o den dřív. Takže musíme s tímhle v našich opatřeních a přístupu počítat. Zatím se to i tentokrát docela dá. A to i díky - nebo spíš hlavně!! díky přístupu obou. Kdy Rumíček je moc poslušnej pán a dá se - i když složitějš - s ním domluvit a Tali není nějaká sexuální mlátička a spíš tak jako drží basu s námi.

Když jí v tom pomůžeme, dokáže se i pěkně ozvat. I když to nedělá ráda, pořád stále Rumíčka respektuje. Ale podle mýho by to mělo být vocamcaď pocamcaď. Nicméně radost jí to teda nedělá. Ale sama se do sexuálních hrátek prozatím nehrne. A to znamená, že doposud, tedy když to píšu ☐, můžeme být přes den všichni pospolu. Jen to musí být pod kontrolou. Což je pochopitelně ve většině případů lepší vevnitř v Domečku než na zahradě a v jednom člověku. Ale i tak se zatím všechno dalo.

Dneska, když článek píšu se jede osmý den a včerejšek byl zlomový, jak se ukázalo večer. Rumíček sice přes den kvokal a měl snahy se dvořit a klidně se nechat od Tali i rozpárat, nicméně to není žádná novinka. Navíc jsem si ho vytáhla na samostatnej malovýlet, takže únava podpořila jeho ovladatelnost. Až do předchozího večera jsme spali všichni pohromadě a dalo se, ten předcházející večer jsme už udělali mírné noční opatření a to hlavně ale proto, abychom se vyspali. Napomohla tomu i Tali, která si ustlala v kuchni. Takže dveře jsme sice nechali otevřeny, abychom byli fšící pohromadě aspoň takhle, ale já jsem do nich postavila fikanou bariéru z židlí, aby to nešlo jen tak překonat a navrch na ni udělala "splávek", kterej mě upozorní v případě, že "ryba bude brát" ☐. Posloužily mi k tomu lehoulinké desky z polystyrénu, které jednak podpořily optickou neprostupnost, ale hlavně jakýkoliv pohyb, kdy se polystyrén tře o polystyrén a vytváří tak naprosto příšernej zvuk, kterej mi páře

vnitřnosti, kroutí uši a staví dlouhý vlas do pozoru, mě vzbudí se stoprocentní jistotou a to i v případě, že budu několik desetiletí mrtvá.

Mohla jsem jít v klidu spát a taky jsem i spala. Relativně - vzhledem k tomu, že nás tedy s Rumíčkem čeká ta operace. Supr jsem to vymyslela, chválila jsem se a ani mi nevadilo, že v noci, když jsem musela z postele ven, jsem musela část barikády rozebrat a pak zase sestavit. Hlavně, že jsme mohli nechat dveře otevřené a nedělat separé. Stačí, že tak člověk musí činit, když je v práci. A říkala jsem si, že s tímhle protiháracím opatřením ještě nějaký ten den vydržíme. Aaaa hnedle tedy tu následující noc jsem to musela přehodnotit.

Neb uprostřed usilovného spaní mě přesně vzbudil ten zvuk. A to i přes to, že byl strašlivě tichoulinkej. Neb Rumíček není žádný ranař, je to vědátor, navíc vědátor všemi možnými hlavolamy vyškolený. Takže do toho nešel jako primitiv nějaký, ale snažil se v první řadě zjistit, jak to asi tak funguje. Nicméně, jak jsem říkala, polystyrén mě dostane i z hrobu a v jakýkoliv intenzitě. Takže následovalo moje: "Rumouši! Padej na místo, ale mazej!" Mazal na místo a já se mohla pokusit usnout. To není moje silná stránka, nicméně, podařilo se. Až do momentu, kdy mě opět na nohy postavil polystyrénovej zvuk. Tentokrát ne tak tichej. "Rumouši! Sakra!" ...křivdila jsem mu. Pro ten moment byl na křesle a propustnost barikády zkoušela Taliprtka, který tam samotný přišlo moc smutno a tak se chtěla připojit. "To nejde, Talíři, mazej chrápat.... slyšíš??" Poslechla a já se znovu musela dát do práce, abych usnula. Zrovinka, když mi to šlo nejlíp a padala jsem do snový vatičky, ozval se zase ten tiiiiichoulinkej zkoumavej polystyrénovej zvuk. "Tak a dost, ať seš kdo seš, švihej na místo a já na to už kašlu!" Byl to náš malej vědátor, ale bylo to venkoncem jedno. Takhle bych se nevyspala ani omylem. Už není čas na hrdinství, zavíráme krám! Vylezla jsem z postele, rozebrala svou krásnou barikádu a šla s sebou načůřeně hodit do postele.

Jedinej, kdo se nepustil do zkoumání barikády byl Mouses a to jen proto, že pro ten den spal u sebe doma. Jinak, když to tak píšu, mi dochází, že on by z toho byl naprosto nadšenej a pustil by se do toho jako první a já bych ho zahlušila ☐ .

Nu, takže dnešním dnem je to jasný, už máme separaci na tvrdo a už se nesmí potkat ani dva jedinci. Naštěstí my tady víme, že za nějakých sedm dní, ty šrouby zase budem povolovat. ☐